

Anja Mrzlak Fajdiga

Oktober je bil pester, saj smo imeli veliko dejavnosti, ki so popestrile pouk. Vsi učenci smo imeli že drugi športni dan - pohod. Zvrstilo se je tudi nekaj naravoslovnih in tehniških dnevov, poseben dan pa je bil dan brez šolskih torb. To akcijo izvajajo v številnih šolah po svetu. Koliko ustvarjalnosti smo pokazali naši učenci in učitelji! Najpomembneje pa je, da so poleg šolskih potrebščin v šolo prinesli tudi veliko dobre volje.

Dogajalo se je ...

MEPI KVALIFIKACIJSKA ODPRAVA, september 2023

Program MEPI je mednarodno priznan program, kjer mladi z različnimi aktivnostmi razvijajo nova znanja, veščine in osebnostno-socialne kvalitete. Ideja temelji na izkustvenem učenju in aktivnem preživljanju prostega časa. Mladi imajo možnost tudi izven pouka pridobiti nove spretnosti, izkušnje, razvijati svojo osebnost, izboljšati svojo samopodobo in še in še.

Mepijevci delujemo tudi na OŠ Mozirje. Nova znanja pridobivamo pri prostovoljstvu (učna pomoč, pomoč starejšim ...), veščinah (žongliranje, ples ...) in športu (košarka, odbojka ...) Vse te obveznosti moraš narediti v prvem letu vključitve v program Mepi. Določiš si glavno veščino, ki traja 26 ur, ter ostali dve, vsako po 13 ur. Na koncu opravljenih veščin je nagrada odprava, ki smo jo devetošolci opravili in s tem prejeli bronasto priznanje.

Mepijevci naše šole smo se v petek, 29. septembra, ob 8. uri zjutraj zbrali pred športno dvorano ter se z vso našo opremo naložili v dva kombija, ki smo jih natovorili do zadnjega kotička. Naša dva šoferja sta bila hišnik Dušan Pesan in učitelj Jernej Kokošinc. Z nami so odšle tudi ravnateljica Petra Klepec, učiteljici Tinkara Rosenstein Verbuč in Meta Menih ter knjižničarka Janja Irman Kolar. Vsi veseli, odlično razpoloženi in glasni smo se odpeljali novim dogodivščinam naproti. Med potjo smo se pogovarjali, ali smo zraven vzeli vse, za kar smo se prej dogovorili, da si bomo razdelili po nahrbtnikih, da ne bi nosili vsi enakih stvari.

Med potjo smo imeli postanek, na katerem smo se okrepčali s šolsko malico in si napolnili baterije za naporen pohod. Naša vožnja s kombijem se je končala v Izoli.

Nadeli smo si težke nahrbtnike ter začeli pohod proti prvi kontrolni točki na Šared. Hrib je bil tako strm, da smo skoraj grizli kolena, ampak mepijevci smo zmogli. Naslednja koordinatna točka je bila pod hribom Padna, sledila pa je še na vrhu Padne. Vreme je bilo lepo, za pohod že prevroče, zato je bila tudi žeja huda. A sreča je bila na naši strani, saj smo na poti do Padne našli studenec, kjer smo se odžejali in si natočili vode za nadaljevanje poti. S Padne smo nadaljevali pot do Nove vasi nad Dragonjo, cilj in postojanka za postavitve našega tabora pa je bil kraj Sveti Peter. Med potjo do tja smo našli tudi sadno drevje z granatnimi jabolki ter se osvežili z vitamini. Po poti smo se pogovarjali, peli, se smejali, zato je bila pot za vse lažja.

In končno smo prispeli do našega cilja. Težke noge smo osvobodili čevljev in se obuli v natikače ter takoj začeli postavljati šotore, da nas ne bi prehitela noč. Tudi tu smo si delo razdelili. Eni smo postavljali šotore, drugi pa so že začeli pripravljati večerjo na gorilnikih in v posodah, ki smo jih prinesli s sabo. Skuhali smo si testenine s tunino omako, ki so tekstile bolj kot v najboljši restavraciji z Michelinovimi zvezdicami. Naša restavracija je bila pod zvezdnim nebom. Bilo je čudovito. Tudi naglavne svetilke so bile skoraj odveč, saj nam je svetila polna luna.

Po večerji pa presenečenje – naši učitelji so nam prinesli piškote in pito, saj je imela ena od naših punc rojstni dan. Kljub temu da smo bili utrujeni, saj smo prehodili kar 16 kilometrov, smo pozno zaspali.

Zjutraj smo se zbudili ob 7. uri, pripravili zajtrk, pospravili šotore in vse svoje stvari v nahrbtnike. Ob 8. uri smo dobili obisk glavne predstavnice Mepi Slovenija. Predstavili smo ji, kaj smo počeli prejšnji dan, nato pa igrali skupinske igre. Poslovili smo se in se z muko odpravili na pot proti Dragonji, do točke sv. Onofrija (domačini mu rečejo Krog), ki je bil zame osebno najtežji del poti, saj je bilo zelo vroče, poti pa ni in ni bilo konec. Na vrhu smo se najedli domačih fig in spet dobili energijo za naprej. Nadaljevali smo pot do Medošev in vse po asfaltni in ravni poti do Kort, kjer smo naš pohod zaključili in se utrujeni in zadovoljni naložili v naša dva kombija ter se odpeljali proti končnemu cilju in nagradi za uspešno zaključeno Mepi odpravo. Nagrada je bila kopanje v Žusterni in slastna pica na plaži.

S polnimi trebui in zadovoljstvom so se moji prijatelji in učitelji odpravili proti domu, jaz pa sem ostal s starši na morju še do nedelje.

MEPI je res neprecenljiva izkušnja, ki se ti vtisne v spomin za vedno. To bi moral doživeti vsak, ne samo prostovoljci. Verjemite, res se splača potruditi za Mepi.

Andraž Tojnko Završnik, 9. b

RIMSKA NEKROPOLA in CELJSKI GRAD

V ponedeljek, 2. oktobra 2023, smo imeli vsi šestošolci naše šole tehniški dan. To je bil krasen začetek novega tedna. Ko bi le lahko bilo večkrat tako.

Z avtobusom smo se odpeljali do Šempetra v Spodnji Savinjski dolini. Tam so nas razdelili v dve skupini, nam razdelili vstopnice, s katerimi smo lahko vstopili v rimsko nekropolo. Beseda nekropola izvira iz grške besede, ki pomeni mesto mrtvih. V

šempetrski nekropoli so razstavljene velike grobnice, kjer so pokopani bogataši, in manjše revnejših družin iz rimskih časov.

Območje današnje rimske nekropole je bilo v rimskih časih območje mesta Celeia. Ko so Rimljani osvajali to ozemlje, okoli leta 14, je tu živel ljudstvo, imenovano Kelti. V skoraj vsaki odkriti grobnici je bil pokopan otrok. Življenjska doba ljudi v tistih časih je bila od petintrideset do petdeset let. Grobnice bogatih Rimljanov imajo obliko kapelice, medtem ko so grobnice revnih Rimljanov majhne štirikotne oblike. Ker pa so bile grobnice bogatih ljudi razkošne in lepe, so k njim prihajali krast tatovi. A vseeno so našli način, kako to preprečiti. Na vrh vsake grobnice so postavljali t. i. meduze, ki naj bi jih varovale. Meduza je imela namesto las kače, naguban obraz pa naj bi imel moč, da te spremeni v kamen.

Ogled rimske nekropole je bil zanimiv, a čakal nas je še ogled Celjskega gradu. Tudi tam so nas razdelili v skupine, a tokrat v tri. Naša skupina si je najprej ogledala delavnico v grajski tiskarni. Tam smo izvedeli veliko o tiskanju knjig, pisem itd. Zapomnila sem si, da je bil Gutenberg človek, ki je prvi izdelal napravo za tiskanje. Ta naprava deluje čisto preprosto, vendar brez tega izuma ne bi imeli tehnologije, ki jo poznamo danes. Po mojem mnenju je to velik izum. Tudi naša prva knjiga Abecednik je bila natisnjena na ta način. V tej delavnici smo dobili natisnjen spominek (listek z natisnjeno podobo celjskega gradu).

Sledila je druga delavnica – kaligrafija. Dovolili so nam, da smo tudi sami ustvarjali. Kaligrafinja, ki je vodila to delavnico, je vsakemu izmed nas napisala ime s posebnimi črkami. Mi pa smo vsak na svoj kos papirja napisali, karkoli smo želeli (npr. željo ali skrivnost). List smo potem zapognili in ga zapečatili s pravim pečatnim voskom. Vsak si je lahko izbral pečat, saj so imeli različne motive. Jaz sem izbrala pečat s cvetom. Ta delavnica mi je bila najljubša, saj smo lahko tudi mi ustvarjali.

Nazadnje smo imeli kratek ogled gradu. Veliko smo izvedeli o gradu samem, o grofih, ki so tam živeli, pa bolj malo. Povzpenjali smo se po stopnicah, hodili okoli gradu in raziskovali Friderikov stolp. Meni je bil ravno ta stolp najzanimivejši, saj smo si ogledali razstavo Teater groze, ki prikazuje mučilne naprave, ki so jih uporabljali v tistem času. Še danes komaj verjamem, da so lahko kadarkoli ljudi mučili na tako grozen način. Vesela sem, da nisem živela v tistem času.

Po ogledu gradu smo polni novih znanj odpotovali nazaj v šolo. Imeli smo res lep in zanimiv dan. Upam, da bo letos še več takšnih dni.

Neli Kopušar, 6. b

ŠPORTNI DAN

ŠMIHEL

V sredo, 11. 10., smo se šestošolci v razburljivem vzdušju odpravili proti Šmihelu. Začeli smo bolj počasi, a smo kasneje pospešili. Med hojo smo se pogovarjali, si ogledovali okolico, se smejali, uživali. Čez nekaj časa smo se ustavili ter malo popili in pojedli. Kar hitro sta se nam pridružila dva psa z bližnje kmetije. Malo smo ju pobožali in se odpravili

Anja Mrzlak Fajdiga, 6. b

naprej po zdaj že bolj strmi poti, ki je bila obdana s kostanjem in listjem, da nam je ob lepem vremenu dalo občutek jeseni. Kmalu zatem smo morali prečkati pašnik, na katerem so se pasle krave, zato smo takrat malo pospešili korak in kmalu nato zagledali Šmihel. Ko smo prispeli do podružnične šole, smo se na zunanjem igrišču namestili in razkomotili. Nekateri so se odpravili na stranišče, večina se je posvetila malici, nekateri fantje pa so takoj začeli igrati nogomet ali košarko. Kasneje smo tudi punce vzele odbojgarsko žogo in igrale odbojko. Preden smo se iz Šmihela poslovili, nas je učitelj Borut posnel z dronom. Nazaj smo se odpravili po isti poti. Pri pašniku s kravami smo morali malo počakati, saj se je ena od krav odločila, da bo imela malico tik pred prehodom. Na srečo ni uživala v družbi osemindesetih otrok in štirih učiteljev, saj se je premaknila in mi smo lahko varno prečkali pašnik. Na eni točki smo zavili narobe, a smo na srečo kasneje prišli na pravo pot, po kateri smo kar hitro prispeli v Mozirje.

Eva Bevc Strašek, 6. b

GORA OLJKA

V sredo, 11. oktobra, smo se učenci sedmih razredov odpravili na pohod na Goro Oljko. Ob osmih zjutraj smo se zbrali pred šolo in se z avtobusi odpeljali do šole v Šmartnem ob Paki.

Po izstopu iz avtobusa so nam učiteljice predstavile pot in pravila obnašanja na njej. Začeli smo hoditi in se počasi vzpenjali v hrib. Pot je bila zabavna, a tudi zahtevna. Med potjo smo imeli krajše postanke, da smo se malo okrepčali in nadihali. Hodili smo kar dobro uro in pol in končno zagledali vrh in cerkvico. Takoj smo stekli na klopi in v senco tamkajšnjih dreves. Odprli smo nahrbtnike in pomalicali šolske sendviče, popili sok in se pogovarjali o poti. Ko smo se najedli se nas je večina odpravila k cerkvici, nekateri pa so ostali v senci dreves. Kasneje smo se lovili in zabavali. Vreme je bilo toplo in sončno, zato je bilo še lepše. Opazili smo tudi bogomolko, ki je visela na obzidju cerkvice.

Čas pa je hitro minil in morali smo se odpraviti nazaj v dolino. Na poti nazaj smo našli nekakšne "ježke", ki smo jih metali drug v drugega. Ugotovili smo, da to ni bilo pametno, saj nas je potem vse srbelo. A smo potrpeživi in prišli do igrišča, kjer sta nas čakala avtobusa. Na poti nazaj v šolo smo na avtobusu igrali igre in se pogovarjali. Ob prihodu nazaj pa smo se odpravili domov ali na kosilo v šolo.

Nal Napotnik, 7. b

MENINA

Osmošolci smo se podali na Menino, kjer nas je spremljalo lepo vreme in prijetno vzdušje.

RADEGUNDA IN MOZIRSKA KOČA

Sošolci 9. a in b-razreda smo se odpravili na Mozirsko kočo oz. na Radegundo. Sposobnejšim pohodnikom je bila namenjena pot do Mozirske koče, za ostale pa pot do Radegunde. Sam sem bil v skupini, ki je hodila na Mozirsko kočo.

Začeli se je z zelo zgodnjim odhodom izpred Športne dvorane v Mozirju. Še pred tem smo "izropali" Mišmaš in se tako založili s sladkarijami, sendviči in pijačo. Pri gostilni Vid smo imeli kratek postanek, potem pa smo se razdelili v dve skupini. Z učiteljem Juretom in učiteljico Nino smo se odpravili po gozdu. Večino časa smo hodili po travi ali po gozdnih poteh, kjer smo se vsakič znova spotikali ob mokre korenine. Vmes smo se tudi večkrat ustavili, saj je bila pot zelo strma. Na poti smo srečali veliko živali: krave, ptičke, koze in jezne prhajoče konje, ki so bili kar spuščeni. Na kočo nam je uspelo priti ob 11.15.

Na žalost je bila Mozirska koč zaprta, je pa po obnovi res zelo lepa. Razgled v dolino je bil fantastičen. Seveda smo fantje poskrbeli tudi za malo zabave. Začeli smo se obmetavati s storži (punce niso imele nikakršne možnosti, saj smo jih napadli iz zasede), na poti nazaj pa s koruznim zrnjem. Hodili smo skoraj šest ur in vsi prišli dodobra izmučeni. A kmalu smo se okrepčali s sladoledom, ki nam ga je prijazno ponudila učiteljica Nina. Pred šolo smo prišli okoli 14.30 in tako zaključili naš športni dan. Najboljše tega dne je to, da ni bilo nič domače naloge in da smo se malo razmigali. Takšnih športnih dni bi lahko bilo več, saj smo vsi vsak dan polni energije, hkrati pa se skupaj ob takih dneh še zabavamo.

Moj nasvet: če imate čas, pojdite v hribe, dobro vam bo delo.

Aleksander Pavlič, 9. b

ZDRAVSTVENA VZGOJA

V petek, 13.10., smo imeli učenci šestega razreda naravoslovni dan – zdravstveno vzgojo. Prvi dve uri smo se z medicinsko sestro pogovarjali o spremembah, ki dekleta in fante doletijo v odrasčanju. V predstavitvi tobačnih izdelkov, telefonov in energijskih pijač smo bili presenečeni, saj nismo vedeli, kako škodljivi so za naše odrasčanje in zdravje. Kar začudili smo se, ko smo izvedeli, koliko sladkorja je v eni plastenki kokakole. Tretjo in četrto uro smo posvetili higieni zob. Seznanili smo se z zgradbo zoba, spoznali zobne in dlesne bolezni ter posledice nepravilne tehnike ščetkanja zob.

Znanje, ki smo ga pridobili, smo ob učnih listih preverili in utrdili. Ta dan nam je bil zelo všeč, saj smo izvedeli stvari, ki so nas presenetile ali pa tudi razdražile.

Eva Bevc Strašek, 6. b

IZMENJEVALNICA

Za učence od prvega do šestega razreda je bila v oktobru organizirana izmenjevalnica oblačil, knjig, igrač ...

DAN BREZ ŠOLSKIH TORB

V petek, 6. 10., je na šoli potekal dan brez šolskih torb tako za učence kot tudi za učitelje. Ne tako, da bi prišli kar brez vseh zvezkov in potrebščin, ampak tako, da smo torbo nadomestili z najrazličnejšimi predmeti: kovčki, koši, culami, plastičnimi vrečkami, košarami, nakupovalnimi vozički, športnimi torbami, vozički za punčke, samokolnicami ipd. Cilj je bil, da smo bili čim bolj kreativni, kar se tiče zamisli, a tudi, da vidimo, da šolske torbe niso samoumevne. Marsikateri otrok iz dežel, kjer je pomanjkanje, bi bil neverjetno hvaležen, če bi jo imel. Pouk je potekal normalno, smo se pa zelo zabavali ob razkazovanju naših izvirnih idej.

Na koncu dneva smo ugotovili, da so naše torbe res privilegij, a je bilo izkusiti dan brez njih tudi zanimivo.

Katarina Trobentar, 7. b

RASTEM S KNJIGO, VARNA RABA INTERNETA

V četrtek, 12. 10., smo imeli sedmošolci tehniški dan z naslovom Rastem s knjigo in varna raba interneta.

Prvi dve uri nas je v šoli obiskala gospa iz organizacije Safe.si, ki nas je seznanila z varno rabo interneta. Pogovarjali smo se o času, ki ga porabimo za zaslone, in zlorabah, ki se dogajajo preko spleta.

Po malici smo odšli v občinsko knjižnico. Na poti do knjižnice smo se ustavili tudi za ogled muzejske zbirke Mozirje in Mozirjani in si z zanimanjem ogledali prostore in predmete, ki so tam zbrani. Potem pa so nas odpeljali v kletne prostore knjižnice, kjer smo se pogovarjali o knjigah in književnosti. Ogledali smo si tudi posnetek o knjigi, ki smo jo dobili vsi sedmošolci v Sloveniji. Na poti iz kletnih prostorov so nas čakale knjige z naslovom Modri otok. V zgornjih prostorih smo si ogledali knjižne police, lahko pa smo tudi videli, kako bo izgledal nov del knjižnice, ki žal še ni dokončan. Ob koncu ogleda pa smo se odpravili nazaj proti šoli.

Nal Napotnik, 7. b

GOBARJENJE IN IZDELKI IZ LESA

V ponedeljek, 23. 10., smo imeli sedmošolci naravoslovni dan; nabirali in spoznavali smo gobe in izdelovali izdelke iz lesa. Delo smo opravljali v dveh skupinah, in sicer je ena skupina najprej gobarila, druga pa v učilnici za tehniko in tehnologijo izdelovala verižice iz lesa in poliestra, po malici pa smo dejavnosti zamenjali.

Obuti v pohodne čevlje ali škornje smo v spremstvu učitelja Blaža Podrižnika vzeli pot pod noge. Podali smo se do gozda, kjer sta nas gobarja iz Gobarskega društva Ajdovec Gornji Grad seznanila s pravili gobarjenja, npr.: nabranih gob ne smemo dajati v plastične vrečke, temveč v lesene košare ali koše; vedeti moramo, katere gobe so užitne, pogojno užitne, strupene ali smrtno strupene itd. Razdelili smo se v skupine in vstopili v gozd. Cilj je bil, da nabereмо čim več gob, četudi niso užitne. Ko smo prečesali večino gozda in uspešno nabrali gobe, smo se vrnili v šolo.

Preostanek šolskega dne smo preživeli pred športno dvorano, kjer smo s pomočjo gobarske knjige in gobarjev identificirali nabrane gobe in podatke zapisali v razpredelnico. Če gob nismo mogli poimenovati ali če smo jih imeli premalo, smo si lahko pomagali s celimi košarami gob, ki sta jih s seboj prinesla gobarja. Ob koncu vseh teh dejavnosti pa smo si morali temeljito umiti roke, saj smo se dotikali tudi strupenih gob.

Pridobili smo obilo novega znanja o gobarjenju in gobah nasploh. Prepričana sem, da bomo pridobljeno znanje s pridom uporabili.

Katarina Trobentar, 7. b

KARIERNA ORIENTACIJA

V torek, 24. 10. 2023, smo se devetošolci odpravili v Celje, kjer smo spoznavali nekatere srednje šole, med njimi Gimnazijo Lava, Srednjo zdravstveno in kozmetično šolo in Srednjo šolo za gostinstvo in turizem.

Pred športno dvorano smo se zbrali ob 7.30, nato smo se z avtobusom odpeljali v Celje, kjer smo najprej odšli na Gimnazijo Lava. Tam je vsak odšel na eno izmed delavnic (francoščina, nemščina, joga, izdelava kreme za roke in mila ...).

Po delavnicah si lahko izbral med Srednjo šolo za gostinstvo in turizem in Srednjo zdravstveno in kozmetično šolo. Nekateri pa je bolj zanimala kemija ali pa šolanje na gimnaziji. Najprej smo odšli v učilnico za biologijo, kjer so nam srednješolke predstavile veliko zanimivosti iz življenja ljudi in živali. Kasneje pa smo si lahko izdelali tudi svojo zobno pasto.

Po res zanimivih ogledih je bil čas za odhod. Tako spoznavanje šol je zanimivo in nam lahko pomaga pri odločitvi o izbiri srednje šole v naslednjem šolskem letu.

Sara Planovšek, 9. a

KNJIGA IN MENTORJI ZA PRVOŠOLCE

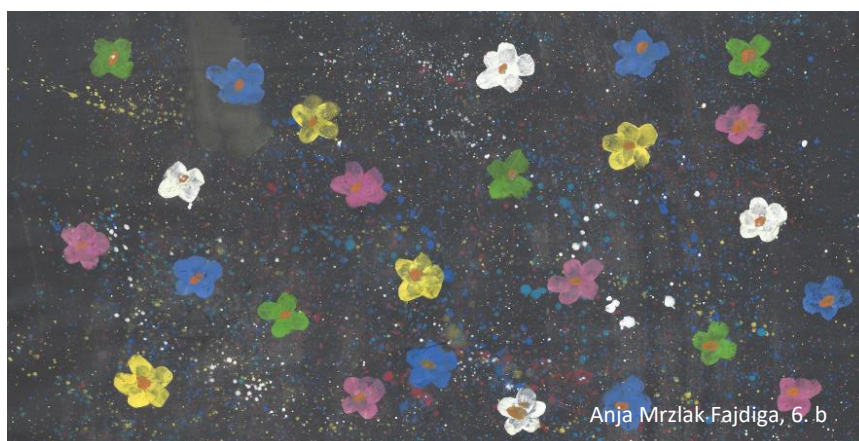
Tudi letos je Društvo Bralna značka Slovenije izbralo čudovito knjigo za vse slovenske prvošolčke, Hišo selivko pisatelja Marka Kravosa.

Na OŠ Mozirje imamo navado, da knjigo podelimo še posebej slovesno in to priložnost združimo še z vrstniškim mentorstvom. Zato smo v ponedeljek, 16. oktobra, povabili na prireditev vse otroke od prvega do petega razreda. Učiteljice smo jim zaigrale dramsko priredbo zgodbe iz knjige. Nagovorila jih je ravnateljica, nato pa so petošolci dali svečano mentorsko zaprisego. Razredničarke prvošolcev so poklicale učence in njihove nove mentorje, ti pa so svojim malim prijateljem izročili omenjeno knjigo, v katero so napisali posvetilo, spomin na ta dogodek. Po prireditvi so šli v učilnice, kjer so skupaj prebirali novo knjigo in pobarvali bralno kazalko.

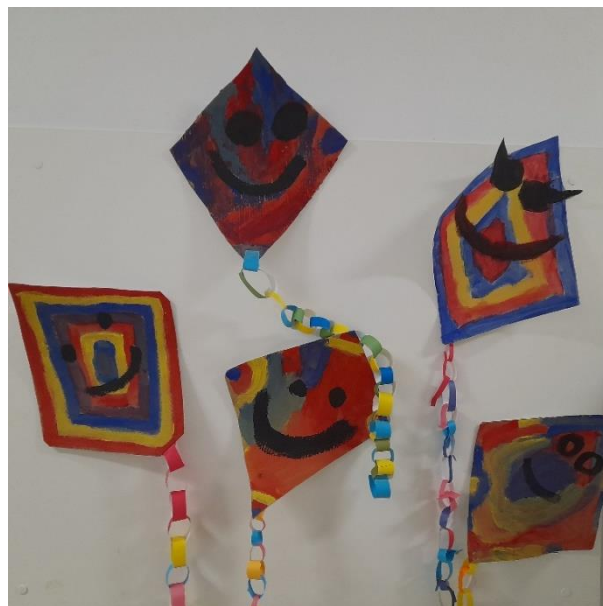
Tako se je naša Hiša selivka preselila ne le v tople primorske kraje ampak tudi v toplo bralno naročje malih bralcev.

knjižničarka Janja Irman Kolar

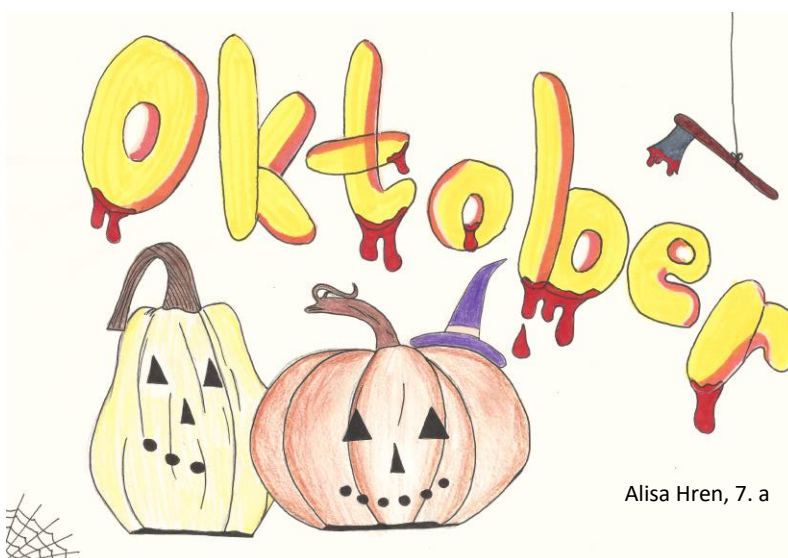
ŽOGICA MAROGICA

Drugošolci so si v Lutkovnem gledališču v Ljubljani ogledali predstavo Žogica Marogica.

ŽOGICA MAROGICA JE PRILETELA SKOZI OKNO. BILA JE LAČNA. BABICA IN DEDEK STA ODŠLA V MESTO PO HRANO. ŽOGICA JE RAZBILA POSODICO. PRIŠEL JE ZMAJ TOLOVAJ. ŽOGICA JE ODLETELA Z NJIM. BABICA IN DEDEK STA JO ODŠLA ISKAT. NA POTI STA SREČALA POLICISTA, STRAŠILO, KUŽKA, STRAŽO.

Lejla Mustafić, 2. b

Potopis

JUŽNA KOREJA (DAEGU)

V ponedeljek, 3. 7. 2023, smo se atleti Atletskega kluba Velenje ob 7. uri zjutraj z avtobusom odpravili iz Velenja proti Budimpešti do letališča Liszt Ferenc. Vozili smo se približno 4 ure.

Na letališče smo prispeli dve uri pred vzletom v Južno Korejo. Tja smo se podali na mednarodne igre šolarjev. Polet do Seula je trajal 10 ur in pol.

V Seulu smo se vkrcali na avtobus z zelo lepo osvetljenim stropom in se do Daeguja vozili 6 ur.

Naselili smo se v Kampus na tamkajšnji univerzi, kjer smo bivali 7 dni.

Hrana v tej državi je zelo zanimiva. Jedo večinoma riž, včasih pa tudi sladko meso in še kaj.

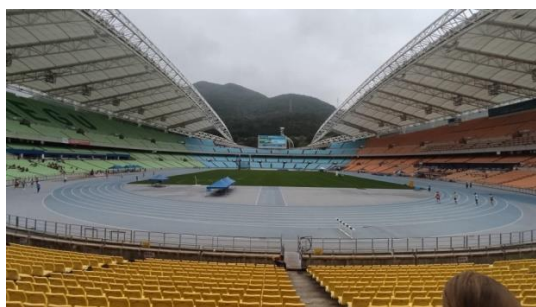

V torek in sredo smo si ogledali največje znamenitosti Daeguja.

Odšli smo v E-World (zabavišni park) in na najvišji stolp v Daeguju, ki v višino meri 202 m.

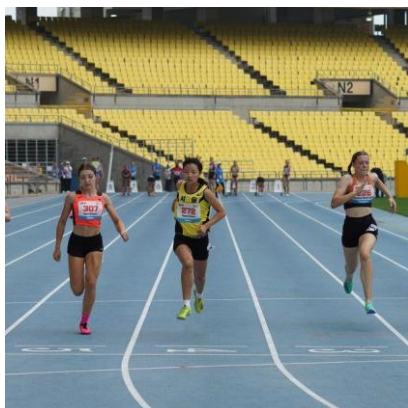

Mesto je zelo čisto, veliko in zelo prometno.

Naslednji dan smo odšli na otvoritveno slovesnost, kjer so nas prijazno sprejeli. V tej državi imajo zelo razvito tehnologijo.

V četrtek smo odšli na stadion in naredili trening pred petkovo tekmo. Vadili smo tudi štafeto, ki je bila v nedeljo.

V petek je napočil veliki dan. Tekmovala sem v disciplini na 100 m. S svojim časom sem se uvrstila v finale, ki je potekal v soboto. V finalu na 100 m sem pristala na odličnem 6. mestu

Kljub vsem razmeram (vročina, vlaga, dež, drugačna steza) sem bila zelo zadovoljna s svojim časom. V soboto smo s sotekmovalkami odtele štafeto in se v kvalifikacijah s časom 50.15 uvrstile v finale. V finalu smo tekle 50.01 in osvojile odlično 1. mesto. Vsi so bili zelo ponosni na nas.

V nedeljo smo po večerji spakirali svoje stvari in se opolnoči z avtobusom iz Daeguja odpeljali proti Seulu. Na letališču smo čakali kakšno uro in se nato vkrcali na letalo. Na letalu smo imeli zajtrk in večerjo, saj smo se nazaj vozili 12 ur in pol. V Slovenijo smo prispeli 10. julija, naši starši pa so nas že nestrpno čakali.

Potovanje v Daegu, tekmovanje tako daleč od doma in druženje z mladimi iz vsega sveta so bili zame nepozabna izkušnja. Komaj čakam, da naslednjo leto odpotujem na tekmovanje v Mehiko.

Sara Acman, 9. b

Domišljija ne pozna meja

PRIZOR PA TAK

NEKEGA VEČERA SEM S STARŠI IN MLAJŠO SESTRICO TINKO GLEDALA FILM. JOJ, KAKO LEPO JE BILO! JEDLI SMO KOKICE IN GRICKALI ČIPS. KAR NAENKRAT SO SE UGASNILE LUČI IN TELEVIZIJA, SAJ JE BILA NEVIHTA. ZMANJKALO JE ELEKTRIKE.

POSTALO ME JE STRAH. VSI SKUPAJ SMO SE ODPRAVILI V KUHINJO. OČKA JE PO OMARI ISKAL SVEČE, A JIH NI NAŠEL. POSLAL ME JE NA PODSTREŠJE PO NJIH. ZA TRENENUTEK SE MI JE USTAVILO SRCE. JAZ NA NAŠEM PODSTREŠJU V POPOLNI TEMI! NITI POD RAZNO!

AMPAK TAKRAT NISEM IMELA IZBIRE. TUDI V TEMNEM STANOVANJU V POPOLNI TEMI NISEM HOTELA ČAKATI, DA BO ELEKTRIKA NAZAJ.

POČASI SEM STOPALA PO STOPNICAH. NEKAJ MAJHNEGA IN ČRNEGA SE JE POJAVILO PRED MOJO GLAVO. KRIKNILA SEM. VERJETNO JE BIL PAJEK! SOVRAŽIM JIH! STEKLA SEM NEKAJ STOPNIC NAVZDOL, MALO POČAKALA, POTEM PA S POČASNIM KORAKOM NADALJEVALA POT NAVZGOR.

KO SEM KONČNO PRIŠLA NA VRH STOPNIC, SEM NAPENJALA OČI, DA BI KAJ VIDELA. DOTAKNILA SEM SE ŠKATLE, KI SE JE PREMAKNILA. SPET SEM KRIKNILA. VERJETNO JE BILA POD ŠKATLO MIŠ.

MIŠI SE SICER NE BOJIM, SEM PA VSEENO STOPILA KORAK STRAN. PRETIPALA SEM POLICE V OMARAH, KI SO NA PODSTREŠJU, A SVEČE NISEM NAŠLA.

PREVEČ ME JE BILO STRAH, DA BI NADALJEVALA Z ISKANJEM, ZATO SEM SE PODALA PO STOPNICAH NAVZDOL. V KUHINJI JE ŽE SEDELA MOJA DRUŽINA OB PRIŽGANI SVEČI. PRIPOVEDOVALI SO SI ZGODBE. PRISEDLA SEM ŠE JAZ IN JIM POVEDALA, KAJ SE MI JE ZGODILO NA PODSTREŠJU.

Zala Nežič, 5. b